

— но азъ трѣба да положа дългътъ си предъ дъщерята на капетанъ Миронова. За бѣдѣщето са не грижете. Азъ са завземамъ да наредѣ вашето състояние.^а Като утѣшила бѣдната сиромашинка, царицата я отпусна. Мария Ивановна са вжрнала пакъ съ придворната карета. Анна Василевна, която чѣкала съ нежрѣвно вжрщанieto ѝ, я затручала съ питаня, на които Мария Ивановна отговаряла кое какъ. Анна Василевна, която била незадоволна отъ нейното безпаметство, приписала сичкото това на провинциялната срамежливостъ и простила я великодушно. Въ истиятъ день Мария Ивановна тржгнала, безъ да полюбопитствова да види Петербургъ, и вжрнала са назадъ въ селото ни.

Тука са свжршватъ записките на Петра Андрѣевича Гринева. Изъ семейните предания е познато, че той е билъ освободенъ изъ темницата при крайтъ на 1774 г. «по имении повѣление»; че той е присѣдствувалъ при наказанieto на Пугачова, който го позналъ между громадата и кивналъ му съ глава, която послѣ една минута, мжртва и окржвавенна, била показана на народътъ. Скоро послѣ това Петаръ Андрѣевичъ са оженилъ за Мария Ивановна. Потомството имъ благодѣнствува въ Симбирската губерния. Шестъ часа далечъ отъ *** са намира село, което принадлежи на десетъ владѣтеля. Въ една отъ господарските стаи показватъ едно писмо, което е написасо отъ ржката на Екатерина II и косто са намира подъ стжкло въ хубаво черчево. То е писано до бащата на Петра Андрѣевича и сждржжа оправданieto на синътъ му и похвали на умътъ и на сжрцето на капетанъ Мироновата дъщеря.
